

STORM

door H. TE MERWE

Krijn had al zo dikwijls gevraagd, of hij eens een keer met vader mee mocht — en nu was het er dan eindelijk van gekomen. In de zomervacantie moest vader een reis naar Lissabon maken en hij had gezegd: „Als je van de meester een week later terugkomen mag, dan neem ik je dit keer mee, jongen.”

Nou, die week extra vrij had Krijn gevraagd en gekregen — het leek haast wel, of de meester een beetje jaloers op hem was, dat hij zó'n fijne zeereis maken mocht! Het was me nog niet wat! Vader was kapitein op „De Zwerver”, een vrachtschip dat vanuit Rotterdam de havens van de Franse en Portugese en Spaanse kustens bevoer! Maar ja, vader kon niet óók de meester meenemen, al zóu die het misschien gevraagd hebben. Maar hij vroeg het niet: hij was al in zijn schik, toen Krijn hem beloofde een mooie ansicht te zullen sturen...

De eerste paar dagen aan boord had Krijn last van zeeziekte gehad — toen ze het Kanaal door waren, was dat over. Gelukkig maar, want zeeziek zijn is vast geen pretje! Krijn had van alles te zien: hij stond bij vader op de brug; de machinist nam hem mee in de machinekamer; de hofmeester had hem herhaaldelijk te gast in de kombuis... Het was aan boord van „De Zwerver” een pracht van een leventje!

Eén ding kwam bij Krijn hoe langer hoe meer vast te staan: als hij van school af kwam, zou hij gaan varen. Hij vertelde dat plan aan ieder, die het maar horen wilde — en de stuurman zei een keer: „Gelijk heb je, jongen. Alleen maar: we zullen er nog wel eens over praten, als je een flinke storm hebt meegemaakt...!”

Krijn lachte: hij verbeelde zich, dat storm juist iets fijns was! Dat zei hij ook... Toen lachte de stuurman, maar gaf geen verder antwoord...

Ze voeren de Golf van Biscaye in. Dáár kon het stormen! Dat had Krijn op school al wel gehoord bij de aardrijkskunde; en trouwens: vader had hem daar ook wel eens van verteld.

„Zou er storm komen?” vroeg hij aan de stuurman.

„Verlang er maar niet naar,” zei deze.

Maar Krijn verlangde er wèl naar — en zijn verlangen werd vervuld. Hij lag nog te kooi's morgens vroeg, toen hij wakker werd doordat het schip veel heviger schommelde dan tevoren. Toen hij zich aankleedde had hij moeite, om op zijn benen te blijven staan en op weg van zijn slaaphut naar de kajuit, waar hij met vader

en de stuurman en de machinist at, moest hij zich herhaaldelijk vasthouden om niet te vallen.

„Mag ik mee de brug op vader?” vroeg hij.

Kapitein Vermoten keek zijn jongen aan. „Zou je wel?” vroeg hij.

„Hè ja, vader. Waarom niet?”

„Goed dan.”

En zo stapte Krijn met vader de brug op. Het weer was — vergeleken met de vorige dag — geheel veranderd. Donkere wolken dreven boven de zee, door een harde wind voortgejaagd. De golven gingen hoog — soms sloegen ze over dek, en een enkele keer spatte het schuim zelfs tot op de commandobrug.

„Jij de schuilhut in,” commandeerde vader, en hij wees naar een hokje, waar je tenminste een beetje tegen wind en water beveiligd stond. Maar je moest je goed vasthouden, want als het schip schommelde zou je uit de schuilhut gerold zijn!

Vader zelf stond wijdbeens achter het stuurrad, probeerde het schip zo goed mogelijk in de koers te houden. Het regende dat het goot en je had moeite om ver vooruit te zien. Nee, bang was Krijn niet, maar zo gezellig als hij gemeend had dat een storm wezen zou, was de werkelijkheid in geen geval!

In de verte zag hij een ander schip, dat hen tegemoet voer. Het danste op de golven. Vader had het ook gezien — hij zag er méér aan dan zijn jongen. Hij zag, dat de tegenligger niet naar het roer scheen te luisteren.

„Daar flikkert een licht vader!” riep Krijn, maar zijn stem was niet luid genoeg om boven het gebruis van wind en golven uit te komen. Dat hoefde ook niet, want kapitein Vermoten had evenals zijn jongen de lichtseinen gezien, die vanaf het andere schip gegeven werden. Hij had ze begrepen ook; het was een roep om hulp! De ander seinde, dat zijn stuurinrichting onklaar geworden was.

„Zeker geen radio aan boord,” mompelde Vermoten. Hij liet de stuurman boven komen, en Krijn zag, hoe de twee mannen overlegden. Wat zou hij graag bij vader gestaan hebben! Gehoord hebben, wat er werd besproken en besloten! Maar hij moest in de schuilhut blijven!

De stuur ging de brug af — Krijn keek hem na. Zag, hoe de stuurman met een paar matrozen de boot uitzette. Wat gingen die doen? De jongen hield het niet langer uit: hij liep naar waar zijn vader was.

„Wat gaat er gebeuren, vader?” vroeg hij.

„Zijn roer is onklaar,” zei vader. „De mannen gaan een sleeptros overbrengen.”